

Arrest

nr. 347 480 van 29 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 18 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende in België een verzoek om internationale bescherming in dat bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2025 niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op grond van de vaststelling dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, meer bepaald in Griekenland.

Het beroep dat verzoeker indiende tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 337 416 van 9 december 2025.

Op 23 januari 2026 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Ze wordt gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : S.

voornaam : N. A I

geboortedatum : 04.12.1991

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/06/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/12/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar zonder geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een meerderjarige broer in België te hebben. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde dat hij naar België naar kwam met een gebroken been. Er werden bij het CGVS een psychologisch attest en medische attesten voorgelegd. Wat betreft het psychologisch attest merken we op dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Wat betreft de medische attesten merken we op dat de DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem/haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Palestina. Hij werd geboren op 4 december 1991 te Gaza. Verzoeker diende Palestina evenwel te verlaten.

Verzoeker reisde naar Griekenland. Door verzoeker werd aldaar een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Verzoeker verkreeg internationale bescherming toegekend in Griekenland. De verzoekende partij kon niet in Griekenland blijven. Verzoeker diende dit land te verlaten op 15 september 2023.

Verzoeker diende op 18 september 2023 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Op 16 juni 2025 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Het verzoek tot internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet ("Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet"). Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 december 2025.

De verzoekende partij verkreeg op 23 januari 2026 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt een verblijfsrecht te beschikken ("Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming").

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Griekenland ("Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's. Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, "[C]onsidering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and having regard to the position of vulnerability that asylum-seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts relating to a specific individual that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States Parties under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum-seeker may plausibly be a member of a group systematically exposed to practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned" (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De problematische situatie van statushouders in Griekenland is een algemeen bekend gegeven (zie ook verder hieronder).

Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij verzoeker leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving.

4. In de bestreden beslissing dient verzoeker vast te stellen dat het onderzoek in de bestreden beslissing, onder meer in het kader van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, beperkt is. In het bijzonder wordt de situatie bij een terugkeer naar Griekenland niet beoordeeld. Er wordt louter aangenomen dat verzoeker in staat zou zijn om terug te keren naar Griekenland toe.

Zoals hieronder aangehaald, houdt de bestreden beslissing geen rekening met het reële risico van zogenaamde indirecte of “ketenrefoulement” via Griekenland. Als Palestijns onderdaan bestaat er, gelet op de extreem instabiele en gevaarlijke situatie, een reële vrees dat verzoeker uiteindelijk niet effectief tegen terugzending naar dit conflictgebied zal worden beschermd.

Verweerder beperkt zich tot de formele vaststelling dat België hem niet rechtstreeks naar het land van herkomst zal verwijderen, maar onderzoekt niet of Griekenland de vereiste waarborgen biedt om een verdere verwijdering of onveilige situatie te voorkomen (zie hieronder).

5. Verzoeker wijst op de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland op basis van de meest recente informatie, namelijk:

- het ‘Country Report: Greece. Update 2022’ van AIDA/ECRE van 8 juni 2023;
- het “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- het rapport “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights” van RSA/PRO ASYL van maart 2023;
- RSA, “Recognised refugees in Greece left without even minimal support after new interruption of HELIOS programme”, 22 januari 2024;
- AIDA, “Overview of the main changes since the previous report update”, 8 juni 2023;
- Reliefweb, “Greece’s starving of refugees and asylum seekers is causing a dangerous crisis”, 20 juli 2023.

Uit deze verstrekke informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel langere periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien. Uit het artikel “Greece’s starving of refugees and asylum seekers is causing a dangerous crisis” van 20 juli 2023 blijkt bijvoorbeeld dat op Lesbos enkel voedsel verstrekt wordt aan inwoners die asiel zoeken en dus niet langer aan erkende vluchtelingen en mensen aan wie Internationale bescherming werd ontzegd. Deze mensen lopen risico op een voedselonzeekerheid als gevolg van de beslissing van de Griekse overheid.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijken vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (zie het rapport “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights” van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 5-8). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET in principe worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag ‘als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming’. Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde Dienst

Vreemdelingenzaken van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET

effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET- kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigden van een Internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om Internationale bescherming en dat de huisvestigingsmogelijkheden voor begunstigden zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden:

Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers (zie het Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32)

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestigingsproblematiek betreft, blijkt uit de Informatie waarover kan worden beschikt dat van begunstigden van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (zie het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 23-25).

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of international Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. Da inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigden om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigden, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigden in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen.

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigden van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigden die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigden die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten. Uit het artikel RSA, "Recognised refugees in Greece left without even minimal support after new interruption of HELIOS programme", 22 januari 2024 blijkt bovendien dat het HELIOS-programma op heden opnieuw stilgelegd is wegens een gebrek aan financiering. Dit is het enige officiële integratieprogramma in Griekenland waardoor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland verstoken blijven van zelfs de minimale ondersteuning die het programma biedt. Zij lopen het risico om dakloos te worden en op straat te belanden.

Begunstigden van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigden van een "Internationale beschermingsstatus" en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Ook alle steunprogramma's worden voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, blijkt uit de informatie waarover kan worden beschikt dat de door deze programma's voorziene acties in de praktijk niet worden uitgevoerd (het 'Country Report: Greece. Update 2022' van AIDA/ECRE van 8 juni 2023 p. 247). Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Ten slotte blijkt dat begunstigden van Internationale bescherming hindernissen ondervinden bij de afgifte van een fiscaal registratienummer (AFM) en dat dit hun toegang tot de arbeidsmarkt en de registratie bij een werkloosheidsbureau in de weg staat (het 'Country Report: Greece. Update 2022' van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). De afgifte van een AFM kent aanzienlijke vertragingen. De procedure voor de bevoegde fiscale bureau om de persoonsgegevens van vluchtelingen via de asiendiensten na te gaan duurt ongeveer twee maanden. Bovendien is wie zich wil inschrijven bij een belastingkantoor met het oog op het verkrijgen van het AFM verplicht om zijn verblijfsadres te certifiëren door middel van een attest van een opvangcentrum, een elektriciteitsafrekening of een kopie van een huurcontract op zijn naam. Begunstigden die geen verblijfsvergunning hebben en/of dakloos zijn, kunnen dus geen AFM verkrijgen.

Wat de toegang tot sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover kan worden beschikt dat niet alle begunstigden van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen ('Country Report: Greece. Update 2022' van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 249). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten bij wijlen bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin voorzien wordt door het Griekse recht en ook door het Unierecht.

Uit de beschikbare informatie, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor de begunstigden van een internationale beschermingsstatus om hun toegang tot het sociale zekerheidsstelsel te garanderen (zie het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 19-22). De financiële tegemoetkoming die verzoekers om Internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden, zoals individuen of personen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en

daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken") allen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten - waaronder het bezit van verblijfsdocumenten, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft wordt eraan herinnerd dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids- nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

Verzoeker herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Hst onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigden de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden ontzegd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

Verzoeker wijst ook op talrijke tekortkomingen in de therapeutische ondersteuning van mensen met psychische problemen (zie het rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 27). Slachtoffers van foltering of geweld hebben door lacunes in zowel de identificatie- en certificeringsprocedure als in de zorgdiensten geen toegang tot adequate medische en psychologische zorg en revalidatie. Het enige programma dat aan slachtoffers van foltering een alomvattend pakket van multidisciplinaire zorg biedt en dat beheerd werd door Artsen Zonder Grenzen, werd in december 2021 beëindigd.

Dat uit de meest recente informatie blijkt dat de situatie veel erger is dan geschetst in de vroegere rapporten. Dat bovendien uit deze informatie blijkt dat de situatie gewild en georkestreerd wordt door de Griekse autoriteiten.

Dat het laatste verslag van RSA Greece van 7 APRIL 2025 <https://rsaegean.org/en/recognisedrefugees-in-greece-2025/> specifiek de situatie van statushouders in Griekenland onderzoekt.

Dat uit de korte samenvatting van het verslag reeds blijkt dat de situatie in Griekenland er absoluut NIET op verbeterd is, wel integendeel :

The chronic legal and practical obstacles to refugees' access to documents and socio-economic rights in Greece remain unresolved, according to the new annual report released today by Refugee Support Aegean (RSA) and the PRO ASYL Foundation. We once again highlight that these barriers expose many

beneficiaries of international protection to homelessness and destitution, in violation of the right to dignity and the prohibition of inhuman and degrading treatment.

The situation is exacerbated in light of the intensification of returns of recognised refugees to Greece in recent months, as EU Member States double down on return policies targeting beneficiaries of international protection. Over the past year, RSA has represented returnees from countries such as Germany and Switzerland who face severe obstacles in their attempt to integrate. None of them received documents, information, or support upon their return. Many are at immediate risk of homelessness due to the lack of any material assistance.

The year 2024 was marked by a near-total halt of basic services for refugees in Greece: withdrawal of interpretation services in camps, persisting shortages in medical and psychosocial personnel, and the complete halt of the monthly financial allowance granted to asylum seekers, to name a few.

Chronic weaknesses in funding and programme management on the part of the Ministry of Migration and Asylum have led to severe gaps in services, with direct, nefarious repercussions on the tens of thousands of people obtaining international protection and on their prospects of integration in the country.

Data on asylum decisions show that Greece has approved more than 140,000 asylum applications in the last five years. The number of positive decisions has gradually increased from 2021 to 2024, leading up to more than 40,000 status grants in 2024 alone. At the end of 2024, Greece counted 83,895 active international protection residence permits and 32,572 temporary protection residence permits.

Vrij vertaald: De chronische juridische en praktische obstakels voor de toegang van vluchtelingen tot documenten en sociaaleconomische rechten in Griekenland blijven onopgelost, aldus het nieuwe jaarverslag dat vandaag is gepubliceerd door Refugee Support Aegean (RSA) en de PRO ASYL Foundation. We benadrukken nogmaals dat deze obstakels veel begunstigden van internationale bescherming blootstellen aan dakloosheid en armoede, in strijd met het recht op waardigheid en het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling.

De situatie verergert in het licht van de intensivering van de terugkeer van erkende vluchtelingen naar Griekenland in de afgelopen maanden, aangezien EU-lidstaten hun terugkeerbeleid ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming verdubbelen. Het afgelopen jaar heeft RSA terugkeerders vertegenwoordigd uit landen zoals Duitsland en Zwitserland die te maken hebben met ernstige obstakels bij hun integratie. Geen van hen heeft bij terugkeer documenten, informatie of ondersteuning ontvangen. Velen lopen direct risico op dakloosheid door het gebrek aan materiële hulp. Het jaar 2024 werd gekenmerkt door een bijna volledige stopzetting van de basisvoorzieningen voor vluchtelingen in Griekenland: de stopzetting van tolkdiensten in kampen, aanhoudende tekorten aan medisch en psychosociaal personeel en de volledige stopzetting van de maandelijkse financiële toelage voor asielzoekers, om er maar een paar te noemen.

Chronische tekortkomingen in de financiering en het programmabeheer van het Ministerie van Migratie en Asiel hebben geleid tot ernstige tekorten in de Dienst Vreemdelingenzakenverlening, met directe, schadelijke gevolgen voor de tienduizenden mensen die internationale bescherming krijgen en voor hun integratiekansen in het land.

Gegevens over asielbeslissingen tonen aan dat Griekenland de afgelopen vijf jaar meer dan 140.000 asielaanvragen heeft goedgekeurd. Het aantal positieve beslissingen is tussen 2021 en 2024 geleidelijk toegenomen, wat alleen al in 2024 heeft geleid tot meer dan 40.000 statusverleningen. Eind 2024 telde Griekenland 83.895 actieve verblijfsvergunningen voor internationale bescherming en 32.572 verblijfsvergunningen voor tijdelijke bescherming.

Dat duidelijk mag zijn dat de situatie in Griekenland voor terugkeerders, houders van internationale bescherming hen blootstelt aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Dat er geen sprake is van een vermoeden van bescherming, wel integendeel, er is sprake van een quasi-zekerheid voor statushouders om terecht te komen in een status van verregaande deprivatie, strijdig met artikel 3 EVRM. Dat daaruit besloten dient te worden dat de bescherming die door Griekenland verleend wordt géén effectieve noch efficiënte bescherming is. Dat bovendien de voorafgaandelijke samenvatting van het verslag van de RSA duidelijk stelt dat het onmogelijk is voor de houders van internationale bescherming om hun rechten anderszins af te dwingen:

We further note that Greek law does not foresee a specific remedy to beneficiaries of international protection against instances where their rights are not guaranteed.

Finally, among the obstacles faced by recognised refugees are severe bureaucratic hurdles stemming from a clear lack of coordination on integration on the part of the authorities and significant deficiencies in services. Notably, provision of the rights and entitlements attached to international protection status is a state task

spanning across at least six different ministries in Greece. The very same administrative procedure may involve various public services operating under different ministries.

Vrij vertaald: Tot slot zijn er voor erkende vluchtelingen ernstige bureaucratische obstakels, die voortkomen uit een duidelijk gebrek aan coördinatie op het gebied van integratie door de autoriteiten en aanzienlijke tekortkomingen in de Dienst Vreemdelingenzakenverlening. Met name de verlening van de rechten en aanspraken die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus is een overheidstaak die zich uitstrekt over ten minste zes verschillende ministeries in Griekenland. Dezelfde administratieve procedure kan betrekking hebben op verschillende overheidsdiensten die onder verschillende ministeries vallen.

De verzoekende partij wijst er derhalve op dat het voldoende is aangetoond dat in zijn individuele geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

Minstens diende verweerder hiermee rekening te houden en kan derhalve niet, zonder meer, verwezen worden naar de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Er dient immers rekening te worden gehouden met de actuele situatie waarin verzoeker zal terechtkomen bij een (gedwongen) terugkeer naar Griekenland, temeer gelet op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Dit noopt verweerder tot het maken van een actuele beoordeling van de situatie van verzoeker, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Verzoeker verliet ondertussen Griekenland. Verzoeker heeft sindsdien geen band of huisvesting meer in Griekenland. Derhalve kan niet worden verwacht van verzoeker dat hij, actueel, kan terugkeren naar Griekenland, temeer omdat verzoeker geen enkel aanknopingspunt meer heeft in Griekenland. Verzoeker zal hierdoor temeer geconfronteerd worden met de moeilijkheden zoals hierboven geschetst.

Bovenvermelde elementen werden dan ook onvoldoende, dan wel onzorgvuldig beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing door louter te verwijzen naar de “internationale bescherming” die verzoeker voorheen verkregen heeft in Griekenland.

6. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de bestreden beslissing in essentie met de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal van 16 juni 2025 en het verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 december 2025, waarna wordt gesteld dat verzoeker zich in de hypothese van artikel 7, eerste lid, 1° Vw bevindt omdat hij “zonder geldig visum” zou verblijven.

Een dergelijke motivering volstaat echter niet: een terugkeerbesluit kan niet louter “automatisch” volgen op het procedurele einde van de asielpprocedure maar vergt een eigen beoordeling van de concrete situatie van verzoeker, in het bijzonder wanneer verweerder zélf als bestemming Griekenland aanwijst omdat verzoeker er internationale bescherming geniet.

Dat Griekenland formeel als bestemming wordt genoemd, ontslaat verweerder niet van de plicht om te onderzoeken of verwijdering in de praktijk uitvoerbaar is zonder reëel risico op mensonwaardige omstandigheden en zonder disproportionele aantasting van het privé- en gezinsleven; precies omdat verzoeker - zoals uit het dossier blijkt - een uitgebreid relaas gaf van structurele problemen en concrete incidenten in Griekenland (racisme, geweld/bedreigingen, uitbuiting op werk, huisvestingsinstabiliteit, gebrek aan effectieve medische zorgen en blokkades bij gezinshereniging), en omdat die elementen rechtstreeks relevant zijn voor de vraag of een terugkeer naar Griekenland in concreto geen schending van artikel 3 EVRM / artikel 4 Handvest impliceert.

Daarnaast is de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet in de bestreden bijlage 13quinquies ontoereikend en in belangrijke mate onzorgvuldig.

De beslissing stelt dat verzoeker geen minderjarige kinderen in België of een andere lidstaat heeft en beperkt zich vervolgens tot een standaardformule over het gezinsleven met een meerderjarige broer, waarbij zonder daadwerkelijke analyse wordt aangenomen dat er “geen gezinsleven vermoed wordt” tussen meerderjarige broers.

Die redenering is te kort door de bocht: het administratief dossier vermeldt dat verzoekers broer in België verblijft en dat deze broer hem concreet ondersteunde (onder meer door zijn komst naar België praktisch mogelijk te maken), wat minstens een individuele beoordeling vergt van de feitelijke afhankelijkheid, de reële banden en de impact van verwijdering op het privéleven van verzoeker. Bovendien miskent de bijlage

13quinquies dat verzoeker wel degelijk een kerngezin heeft (echtgenote en twee minderjarige kinderen) buiten België en dat zijn hele traject en psychosociale belasting mede samenhangen met de situatie van zijn gezin. Een terugkeerbesluit dat enkel “kinderen in België/EU” afvinkt en verder geen concrete proportionaliteitsafweging maakt, voldoet niet aan de vereiste individuele motivering wanneer de maatregel de reële mogelijkheden van gezinshereniging en familiaal contact verder hypothekeert.

Het meest problematisch is evenwel de behandeling van de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij naar België kwam met een gebroken been, en in het dossier bevinden zich - volgens de eigen vaststellingen van het Commissariaat-generaal - zowel een psychologisch attest (met vermelding van stress- en depressieve symptomen) als medische attesten en een doorverwijzing naar een orthopedist. Toch stelt de bijlage 13quinquies dat de Dienst Vreemdelingenzaken “op heden niet in het bezit is van medische documenten” en dat er geen informatie is waaruit blijkt dat verzoeker niet kan reizen, waarna verzoeker wordt verwezen naar een eventuele 9ter-aanvraag.

Deze motivering is innerlijk tegenstrijdig met het administratief dossier zoals dat in de asielprocedure werd opgebouwd: het bestaan van medische stukken en psychologische opvolging werd door het Commissariaat-generaal expliciet genoteerd en beoordeeld.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich in een terugkeerbesluit niet verschuilen achter de formule dat zij “niet in het bezit” zou zijn van stukken die in het dossier aanwezig blijken, noch de beoordeling herleiden tot de vaststelling dat geen 9ter werd ingediend: artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplicht tot een daadwerkelijk rekening houden met de gezondheidstoestand op basis van de beschikbare gegevens, en, waar die gegevens wijzen op lopende medische noden en psychische kwetsbaarheid, moet minstens worden gemotiveerd waarom verwijdering (en de modaliteiten ervan) op dat moment geen reëel risico op ernstige achteruitgang of onmenswaardige gevolgen meebrengt. Daarenboven wordt het psychologisch attest in de bijlage 13quinquies afgedaan met de opmerking dat een psycholoog “geen arts is” en dus “geen diagnose stelt”.

Dit is juridisch en feitelijk een verkeerd uitgangspunt als motief om dit gekend element vrijwel betekenisloos te maken: ook niet-medische attesten kunnen relevante indicaties geven over kwetsbaarheid en nood aan opvolging, en het volstaat niet om het stuk te minimaliseren op basis van de hoedanigheid van de opsteller zonder de inhoud, ernstsignalen en de impact van verwijdering concreet af te wegen, temeer nu het Commissariaat-generaal stress- en depressiesymptomen wél expliciet heeft vastgesteld in zijn eigen dossieranalyse.

Ten slotte is ook de verwijzing naar “Griekenland als land van bestemming” onvoldoende doordacht gemotiveerd.

Verzoeker heeft in detail verklaard waarom zijn verblijf aldaar net leidde tot ontwrichting: hij schetste erbarmelijke omstandigheden in de opvang met gebrek aan medische zorg, racistische en hardhandige behandeling, vervolgens instabiliteit qua huisvesting, uitbuiting en bedreigingen in werksituaties, problemen met toegang tot werk en regulariteit, een concrete poging tot diefstal van identiteitsdocumenten, en vooral ook het feit dat zijn pogingen tot gezinshereniging in Griekenland op een praktisch dood spoor liepen, waarbij hij van loket naar loket werd gestuurd.

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken in zo’n context een bevel uitvaardigt dat effectief kan uitmonden in overbrenging en vasthouding met het oog op verwijdering, moet zij aantonen dat zij de concrete risico’s en kwetsbaarheden daadwerkelijk in rekening heeft gebracht en dat de maatregel - inclusief termijn en modaliteiten - proportioneel en uitvoerbaar is.

Dat gebeurt hier niet: de bestreden beslissing blijft steken in standaardoverwegingen, schuift de verantwoordelijkheid eenzijdig naar verzoeker (“breng DVZ op de hoogte”, “dien 9ter in”) en vermijdt een inhoudelijke afweging van de reële gevolgen van terugkeer naar Griekenland in het licht van het administratief dossier.

In de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat een dergelijke individuele en actuele beoordeling daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met deze bepaling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij zelf moet overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer, en dat zij de bewijslast hiervoor niet volledig bij verzoeker mag leggen en evenmin kan volstaan met een verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij merkt daarbij op dat de toetsing in het kader van artikel 3 van het EVRM niet altijd overeenkomt met de toetsing aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet of de Europese regelgeving.

In het arrest 337 416 van 9 december 2025 heeft de Raad gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 4 van het Handvest dat correspondeert met artikel 3 van het EVRM.

Zich steunende op de landeninformatie tot en met september 2025 die in het kader van die procedure door de beide partijen werd bijgebracht, heeft hij geoordeeld dat deze *"op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden."*

Verzoeker kan zich dus thans niet dienstig beroepen op minder recente landeninformatie om het hiervoor geciteerde in een ander daglicht te stellen.

Verder werd in het voormelde arrest ook uitvoerig gemotiveerd over verzoekers individuele situatie in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Griekenland en de door hem aangehaalde moeilijkheden allerhande, waarna als volgt werd geconcludeerd:

“Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die niet reeds in acht werden genomen door de Raad en toont ook anderszins niet aan dat zich thans een andere beoordeling zou opdringen van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dan deze in het voormelde arrest waarin uitdrukkelijk wordt getoetst aan artikel 3 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest bij een terugkeer naar Griekenland. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn argument dat de verwerende partij zelf nog een individueel onderzoek had moeten voeren en zich niet zonder meer op de eerdere beoordeling mocht steunen.

Verzoeker voert verder ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij is van oordeel dat de beoordeling op dit vlak ontoereikend is en in belangrijke mate onzorgvuldig.

Hij verwijst vooreerst naar de aanwezigheid van zijn broer in België. Hierover wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde een meerderjarige broer in België te hebben. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

Aan het krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te respecteren familie- en gezinsleven moet een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds meermaals geoordeeld dat een beschermenswaardige familieband tussen meerderjarige broers niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96).

Verzoeker betoogt dat de motivering ter zake te kort door de bocht is, nu het administratief dossier vermeldt dat zijn broer hem concreet ondersteunde, onder meer door zijn komst naar België praktisch mogelijk te maken, wat minstens een individuele beoordeling vergt van de feitelijke afhankelijkheid, de reële banden en de impact van de verwijdering. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoeker zelf, buiten de niet-betwiste aanwezigheid van zijn broer in België, geen enkel concreet begin van bewijs bijbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen. Dat zijn broer hem zou hebben geholpen om naar België te bekomen volstaat niet om te doen aannemen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. Verzoekers vage en algemene betoog brengt geen ondeugdelijke motivering op dit vlak aan de oppervlakte.

Verder stelt hij dat het wordt miskend dat hij een kerngezin heeft buiten België en dat zijn hele traject en psychosociale belasting samenhangen met de situatie van zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen. Een terugkeerbesluit dat enkel “kinderen in België/EU” afvinkt en verder geen concrete proportionaliteitsafweging maakt, voldoet niet aan de vereiste individuele motivering wanneer de maatregel de reële mogelijkheden van gezinshereniging en familiaal contact verder hypothekeert, zo betoogt verzoeker nog.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij oplegt om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met gezins- en familieleden van de derdelander die zich niet op het grondgebied bevinden. De doelstelling van deze bepaling is immers onderzoeken of er geen omstandigheden zijn die in de weg staan van een verwijderingsbeslissing om een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM door een niet geoorloofde scheiding van de betrokkene en zijn gezinsleden te vermijden.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker heeft de verwerende partij het volgende geoordeeld:

“Betrokkene verklaarde dat hij naar België naar kwam met een gebroken been. Er werden bij het CGVS een psychologisch attest en medische attesten voorgelegd. Wat betreft het psychologisch attest merken we op dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Wat betreft de medische attesten merken we op dat de DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem/haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.”

Verzoeker betoogt dat deze motivering strijdig is met het administratief dossier zoals dat in de asielprocedure werd opgebouwd en met het feit dat het bestaan van medische stukken en psychologische opvolging door het CGVS expliciet werd genoteerd en beoordeeld. De verwerende partij kan zich niet verschuilen achter de formule dat zij niet in het bezit zou zijn van deze stukken, noch de beoordeling herleiden tot de vaststelling dat geen 9ter-aanvraag werd ingediend; zij moet rekening houden met de gezondheidstoestand op basis van de beschikbare gegevens en waar die wijzen op lopende medische noden en psychische kwetsbaarheid moet worden gemotiveerd waarom verwijdering en de modaliteiten ervan op dat moment geen reëel risico op ernstige achteruitgang of onmenswaardige gevolgen meebrengt. Verder stelt verzoeker nog dat het psychologisch attest ten onrechte wordt geminimaliseerd op grond van de motivering dat een psycholoog geen arts is en dus geen diagnose stelt, temeer nu het CGVS wel expliciet stress en depressiesymptomen heeft vastgesteld.

Verzoeker kan geen belang doen gelden bij zijn grief inzake de geviseerde motieven. Immers, uit het arrest nr. 337 416 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat de Raad reeds uitvoerig motiveerde over zijn medische en psychologische problematiek:

“De stukken van het administratief dossier laten niet toe vast te stellen dat hij kampt met dermate medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Verzoeker legt een doktersattest neer waaruit blijkt dat hij links een oude enkelbreuk heeft. Hiervoor werd hem medicatie voorgeschreven (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11). Hij verklaart dat hij in Gaza een complexe breuk aan zijn been heeft opgelopen, waarover hij een medisch document uit Gaza neerlegt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). Hij voert aan dat het letsel aanvankelijk werd behandeld door middel van een gipsverband, doch dat het herstel onvolledig verliep, hetgeen aanleiding gaf tot een ontstekingsproces en verzwakking van het bot. Hij stelt nog steeds hinder te ondervinden, met name pijnklachten bij koude weersomstandigheden of langdurige wandelingen. Hij vroeg hier medische behandeling voor in Griekenland en zou enkel paracetamol en pijnstillers gekregen hebben. Na zijn aankomst in België liet hij een radiografisch onderzoek uitvoeren en kreeg hij een zelf voorgeschreven die de pijn verlichtte, maar de onderliggende problematiek zou hier niet mee verholpen zijn. Niettemin heeft verzoeker gedurende een periode van ongeveer anderhalf jaar geen verdere medische stappen ondernomen (NPO I, p. 2-5). Hij maakt pas een afspraak met een orthopedist na zijn eerste persoonlijk onderhoud (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11). Hoewel zijn medische problemen aan zijn been niet betwist worden, wijst het uitblijven van bijkomende medische opvolging erop dat de aandoening niet van die aard is dat verzoeker heden een bijzondere kwetsbaarheid vertoont of een complexe en gespecialiseerde behandeling nodig heeft die een terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan. In de medische documenten wordt immers geen noodzakelijk geachte medische behandeling beschreven, noch blijkt dat verzoeker medicatie neemt die onontbeerlijk zou zijn. Dat verzoeker lijdt aan een dermate fysieke problematiek die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker verklaart voorts dat hij veel stress heeft, duizelig is en pijn aan zijn borst krijgt omwille van de situatie van zijn familie in Gaza. Hij verklaart tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij nog niet naar een psycholoog is geweest omdat deze met vakantie is (NPO I, p. 4-5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelt hij dat hij psychische problemen heeft (NPO II, p. 8, 17) en legt hij een psychologisch attest neer, opgesteld op 17 april 2025, waarin geattesteerd wordt dat hij zich in een toestand van aanzienlijke psychische nood bevindt. Volgens zijn psycholoog wordt deze toestand in belangrijke mate beïnvloed door

traumatische gebeurtenissen, waaronder het overlijden van meerdere familieleden in Gaza, het verlies van hun goederen in Gaza en de aanhoudende zorg om de veiligheid van zijn echtgenote en jonge kinderen die zich daar nog bevinden. De psycholoog stelt vast dat verzoeker uitgesproken depressieve symptomen vertoont, gekenmerkt door onder meer slaapstoornissen en verlies van eetlust. Er wordt tot slot vermeld dat er cognitieve gedragstherapie werd opgestart (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10). Hoewel niet betwist wordt dat verzoeker psychologische problemen heeft omwille van wat hij meegemaakt heeft en omwille van de onzekerheid in verband met de situatie in Gaza, waarvoor begrip, toont het voorliggend attest niet aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een dermate kwetsbare psychologische situatie die tot gevolg heeft dat hij zich bij terugkeer naar Griekenland niet staande zal kunnen houden. Er wordt weliswaar vermeld dat verzoeker depressieve symptomen ervaart en dat cognitieve gedragstherapie is opgestart, maar het attest is slechts gebaseerd op één psychologische consultatie en bevat alleszins geen informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische follow-up die moet worden opgestart. Voorts blijkt niet dat verzoekers psychologische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet in zijn verzoekschrift nergens in concreto uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen. Ook zijn aanvullende nota, die 58 bladzijden bestrijkt, gaat niet in op zijn persoonlijke of psychologische situatie. Hoewel daarnaast niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op verzoekers gemoedstoestand, zoals hij ook aanvoert in zijn aanvullende nota, kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat hij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt dat zij zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Waar hij hiervoor verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent waardoor die verwijzing niet dienstig is.

Bovendien wordt verzoeker de toegang tot de medische zorg niet ontzegd in Griekenland. Hoewel hij meermaals verklaart dat hij in het opvangcentrum enkel paracetamol en pijnstillers ontving voor zijn beenklachten (NPO I, p. 2, 15; NPO II, p. 5-6), blijkt dat hij na zijn vertrek uit het centrum geen enkele poging ondernam om zich te laten onderzoeken of behandelen door een erkend arts of ziekenhuis. Verzoeker verklaart enkel twee kennissen met een medische achtergrond te hebben geraadpleegd, die geen officiële praktijk hadden of tewerkgesteld waren in een ziekenhuis in Griekenland. Hoewel zij hem niet konden verder helpen, ondernam hij geen stappen om zich te wenden tot de reguliere gezondheidszorg (NPO II, p. 12-13). Voorgaande laat niet toe te concluderen dat een behandeling in Griekenland niet beschikbaar of ontoegankelijk is, doch louter dat verzoeker zelf geen formele stappen heeft gezet om de nodige zorgen te verkrijgen. Ook uit de uiteenzetting supra blijkt niet dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang heeft tot medische opvolging en ondersteuning. Verzoeker toont niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoeker brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat hij over een bijzondere psychologische of fysieke kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”

Verzoeker brengt geen andere elementen bij dan deze die reeds werden beoordeeld en toont derhalve niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat zij niet in het bezit is van informatie waaruit blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid is om naar Griekenland te reizen. In die optiek kan overigens moeilijk worden ingezien hoe verzoeker zich in zijn belangen geschaad voelt door de bijkomende suggesties van de

verwerende partij om zo nodig de verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen en daartoe de medische bewijsstukken aan te brengen dan wel een aanvraag om medische regularisatie in te dienen.

Waar verzoeker tot slot betoogt dat de verwijzing naar Griekenland als land van bestemming onvoldoende doordacht gemotiveerd is, omdat hij in detail had verklaard waarom zijn verblijf aldaar net leidde tot ontwrichting, kan dit niet anders worden begrepen dan dat hij doelt op de verklaringen in het kader van zijn VIB. Hiervoor is al gebleken dat de Raad dit eerder, in zijn arrest nr. 337 416, al beoordeelde in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont niet aan dat met de verwijzing in de bestreden beslissing naar dit arrest van de Raad alleen al niet afdoende zou zijn aangetoond dat de concrete risico's en kwetsbaarheden daadwerkelijk in rekening werden gebracht alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de risico's bij terugkeer naar Griekenland niet afdoende werden onderzocht en beoordeeld voorafgaand aan de bestreden beslissing, en dit zowel in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM als in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is niet aangetoond.

2.4. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS